

ELA ZEYNEP BOZKURT

Kağıthane Özel Eğitimde Rasyonel
Açılım Ortaokulu

Ortaokullar Arası Öykü Yarışması
İstanbul Birincisi

HAYAT SERVETİ

“Ay doğar gecesine, aydınlanır akşamlar
Çayda yakamozlar, halaylarda zılgıtlar,
Üzüm bağları, zahter kokulu dağlar
Ağlar zeytin karası gönlümün gözü ağlar
Sınırlarda ağıtlar, sevdalar sevgi çağlar.”

Babamın yanık sesiyle uyandım, babam bir türkü tutturmuştu. Gözlerimi açtım, hemen pencereye koştum, yağmur yağmıştı. Gerinerek toprak kokusunu içime çektim. Pencereyi kapatmadan babamın yanına gittim. Arkamdan babaannem pencereyi kapatıp evimizin çiçekli perdesini çekip düzeltti:

–Hayırlı günlerin olsun kızım, bir sabah da şu pencereyi şöyle bırakmasan!

Babam birazdan tarlaya gidecekti, beni de çağıracaktı ama yağmur yağdığında tarlaya gitmek tam bir işkenceye dönüşüyordu. Yağmur yağdıktan sonra toprak suya doyardı, fazlası çamur olurdu. Ayaklarıma tam uymayan, birkaç numara büyük gelen, kenarları patlamış, bazı yerleri yamalı olan ablamın eski çarıkları da su geçiriyordu.

Gün içinde olacakların sırasını ezberlemiş gibiydim. Uyana-
cak, kahvaltı hazırlayacak, yatakları toplayacak, paparamı yiye-
cek, sonra hazırlanıp tarlaya gidecektim. Yine de bugün içimde
farklı bir his vardı. Yatakları toplayıp kahvaltı hazırlamaya başla-
dım. Kümese gidip taze yumurta aldım. Babaannemin yeni sağ-
dığı ineğin sütünü alıp eve geldim. Yumurtaları haşladım, sütü
kaynattım, ekmekleri sobanın üzerinde kızartıp kardeşimi çağır-
dım. Kardeşim Eyüp de sözümü dinleyerek yanıma gelmişti. Ne
söylesem hemen yapıyordu. Sofraya babaannem de oturmuştu.
Eyüp ile yumurtalarımızı tokuştururken babam çıkageldi. Sırlı-
sıklamdı. Gözünden avluya bir damla yaş aktı. Belli etmemeye
çalışarak, gözleriyle işaret ederek babaannemi sedirli odaya ça-
ğırdı:

-Ana, tarlaya gitmek için yola çıkmıştım ki arkamdan Muh-
tar Ağa seslendi. Hastaneden kötü haber var, senin kızın duru-
mu iyice kötüleşmiş, dedi. Bir koşu geldim, soluğu evde aldım
işte ben de. Hanım da ne yapacağını şaşırmıştır. “Yanlarında ben
de olaydım, ah!” dedi.

-Ne diyorsun oğlum ne duruyoruz? Varalım gidelim kuzuma;
canına can, kanına kan olalım.

-Sen dur, ana. Emine zaten orada. Ben giderim, sen evdeki-
lere göz kulak ol.

Tahta kapımız hiçbir zaman tam kapanmazdı. Kısık sesle
konuşmalar da her şeyi duydum. Çok üzülmüştüm. Babam oda-
dan bir hışımla çıkıverdi. İrkildim, kapıyı dinlediğim için bana
kızmadı bile. Telaşlı vardı. Ardından babaannem çıktı. Her şeyi
ayrıntısıyla öğrenmek, ablamı görmek istiyordum. Babaannem
ağlayarak yanımıza geldi:

-Ablanızın durumu ağırlaşmış, kasabaya onun yanına gide-
cek babanız, dedi.

Korkuyordum, ablama bir şey olmasından çok korkuyordum.
Babaannem yüzümdeki ifadeden anlamış olacak:

-Sultan'ım, yavrum sen ablasın. Kardeşinle sen önce Allah'a, sonra bana emanetsiniz. Haydi, topla kendini!

Bana sarılarak:

-Korkma gül kokulum. Ben ne güne duruyorum? Ben varım, dedi.

Babaannemin bizimle olması bana güç verse de içimdeki his beni tedirgin ediyordu. Avuçlarım terliyor, karnıma ağrılar giriyordu. Annem hayal kırıklığı yaşamamalıydı, babam ağlamamalıydı. Onlar gelene kadar kardeşime ablalık yapmalıydım, babaannemi yormamalıydım.

-Ablamı o doktor yine iyi etsin babaanne, dedim.

Babam kardeşimi ve beni öpüp annesinden helallik alıp koşar adımlarla çıktı. Bir süre sessizlik oldu. Kardeşim Eyüp bile soru sormuyordu. O giderken arkasından baktım, gözden kaybolmaya başlamıştı bile, soğan filizlerine basa basa ablama yetişmeye çalışıyordu.

Kapıyı kapatmadan avluya çıktım, gökyüzüne baktım. Sabah saatleri olmasına rağmen akşam gibiydi. Karanlık, renksiz, bulutsuz... Hiçbiri birbirine çarpmadan milyonlarca damla gökten iniyordu. Sanki gök delinmişti. Yağmur; sık, aralıksız ve ince yağıyordu. Babaannem bu yağışa "Ahmak ıslatan" diyordu. Boyun ağrımasa daha da bakardım. Uçsuz bucaksız sema, baktıkça kendine çekiyordu insanı.

-Hu hu hu...Gu gu uuu...

Bir kuş sesi geliyordu. Kafamı çevirdiğimde damımızda babaannemin uğursuzluk getirdiğine inandığı siyah tüylü bir baykuş vardı, tüyleri parlıyordu. Birden Eyüp içeriden:

-Abla, yeter yarım saattir kapı açık! Tüm ev soğudu, diye bağırdı.

Kapıyı yavaşça kapattım, içeri girdim. Gerçekten ev soğumuştü. Odunluktan kuru birkaç odun alarak sobayı harladım. Sobadaki odunların çıtırtısı evin sessizliğini bozarken yer sofrasını

toplamaya başladım. Sedirli odaya geçip perdeyi araladım ve tekrar dışarı baktım. Yağmur çiseliyordu, bu ses içimdeki tedirginliği biraz olsun dindiriyordu.

-Sultan'ım hadi kalk kızım.

Gözümü araladığımda bir çift göz, gözlerime bakıyordu:

-Bahçeden biber toplasan...

Babaannem bahçeden biber toplamamı istiyordu. İkinci olmuştu, birazdan hava kararacaktı. Uyuduğum yeri toparladım. Babaannem "Uyayanın üstüne kar yağar." diye uyurken üzerimize mutlaka bir örtü sererdi. Ahıra inek sağmaya gittim. Kapıyı açtığımda güneş batmak üzereydi. Her canlıdan farklı bir ses çıkıyordu. Bu seslerin hepsi de çok uyumluymuştu, hiçbiri gürültü değildi. Toprak kokan havayı ciğerlerime doldurup ineklerin yanına gittim. Ahırda bu temiz havaya ihtiyacım olacaktı. Taze süt içmenin de bedeli bu kemre kokusunu solumaktı. Sütü sağıp eve döndüm. Biberleri de unutmadım tabii. Taze sütleri tencereye doldurup kaynaması için sobanın üzerine koydum.

Akşam yemeğimizi hazırlayıp yedikten sonra yer sofrasını topladım, babaannem sütü uyuttu, avluya çıktım. Bahçedeki sedire oturup etrafı seyretmeye başladım.

Doğa yaratının bir mucizesiydi. Usta bir ressamın elinden çıkmış yağlı boya tablolarını andıran bu köy, görenleri eşsiz manzarasıyla büyülüyordu. Yapılması planlanan santral sahası bugünlerde ıssızdı. İnşaat, sessiz sedasız ve tabelasız bir yıl önce başlamıştı. Bir dönem, mühendislerin bölgede gizlice ön araştırma yaptığı konuşulmuştu. Köyün üst tarafındaki meşe ormanına da santral yapılması planlanıyormuş. Hâlbuki ağaç; ölümsüzlüktür, kutsaldır. Meşe ormanları ciğerlerimizdir. Dinimizin "Kıyamet kopmaya yakınken elinizde bir ağaç fidanı varsa onu dikin."

buyurması bile bazı şeylere engel olamıyordu. Köyümüzün meşe ormanlarını rahat bırakmıyorlardı, cennetimizde istediğimiz gibi yaşayamıyorduk, yaşatmıyorlardı.

Bu sırada akşamın karanlığına inat sarı bir kuş gelip sedire kondu. Sapsarı tüylerinin arasında nazar boncuğunu andıran mavi benekler vardı. Bahçede böyle bir kuşu ilk defa görüyordum. Çekinerek kuşun tüylerinin üzerinde parmağımı gezdirdim. Bugüne kadar hiçbir kuşu böyle sevmemiştim, hiçbir kuş da kendini böyle sevdirmemişti. Normal şartlarda sevmeye yeltendiğimde kuşun kaçması gerekirdi ancak bu kuş garipti. Tüyleri ipekten daha yumuşaktı, parlıyordu, sevildiğinde daha şen ötüyordu. Neşeli ötüşler karganın dikkatini çekmiş olacak ki karga, bu masuma musallat oldu. Babaannem kargaların kindar hayvanlar olduğunu söylerdi. Bu sebeple kargalardan pek hoşlanmazdım. Taşı kapığım gibi kargaya fırlattım. Karga pençelerini açtı, sarı kuş birden kanatlandı. Uçarken ışık saçmaya devam ediyordu. Rüya mıydı, hayal miydi? Gözlerimi ovuşturdum. Ortada ne kuş vardı ne de karga... Eve geçip sedire uzandım.

-Yardım et, yardım et!

Kuş bana kanadını uzatıyordu. Rüyamda Güneş Kuşu' nu görüyordum. Evet, bu kuşun adını "Güneş Kuşu" koymuştum ve bu kez onunla konuşabiliyorduk:

-Bahçedeki ağaçlar bir bir devrilecek! İşte başladı bile. Yıkılıyor.

-Göremiyorum.

-Yıkılıyor ve altında kalıyor.

-Kim?

Sular içinde uyandım. Etrafımda kimse yoktu, kesildiğini gördüğüm ağaçlar yerlerindeydi. Derin bir oh çektim. Babaan-

nem ağaçların saygı gösterilmesi gereken ruha sahip olduklarını ve ağaçlara gösterilen saygının, bereketi etkilediğini söylerdi, hemen onun yanına gidip rüyamı anlattım. Seccadesinin üzerinde dua ediyordu, sallanarak:

-Rüyada, çiçeklenen ağaç görmek dünyaya çocuk geleceğine işarettir. Yıkılan ağaç görmek ise ölümün işaretidir yavrum. Öbür dünyada yaprakları yeryüzündeki insanlara ait olan bir ağaç vardır; bir insan, yaprağı sararıp yere düştüğü zaman ölür. Mevla'm sizi esirgesin. Rüyada yaprakların dökülmesi bir yana, ağaçlar devrilmiş ama hayır diyelim hayır olsun.

Gözlerini kapatıp sallanarak devam etti:

-Cennette Tuba ağacı
Kökü arşta, dalı aşığı,
Öter bülbüller durağı
Ne acayip ötüşü var.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, söyledikleriyle aklımı daha çok karıştırmıştı.

Gecelerdir aynı rüyayı görüyordum, aynı kuş, aynı ağaçlar, aynı cümleler ve aynı haykırış! Ablamın hastalığı beni derinden etkilemişti. Ev sessizleşmişti, oyunlar oynanmıyor, şen kahkahalar atılmıyordu. Umutsuzluğa kapılıyordum, Eyüp'ü de gizli saklı ağlarken buluyordum.

Üçüncü günün sonunda annem ve babam dönmüştü. Önce anneme sonra babama sarıldım, neler olduğunu anlatmalarını istedim. Anneme ablamın neden yanlarında olmadığını sorduğumda annem gözyaşlarına hâkim olamayarak:

-Ablan artık gelemez yavrum, onu kaybettik, diyerek hıçkı-

rıklara boğuldu. Evimiz bu kara haberle başımıza göçtü. Babaa-nem dizlerini döverek ağıt yaktı:

-Kadir Mevla'm sende bir himmet!
Yavrumuzun mekânı cennet,
Hasan, Hüseyin, Ali, Muhammed,
Yavrumuzun mekânı cennet!

Belli ki sarı Güneş Kuşu ile ablam da yitip gitmişti. Güneş Kuşu; yardımsız, çaresiz kalmıştı. Ablamın ağacı devrilmiş, hayat ağacındaki yaprağı sararıp yere düşmüştü. Ablamın ağacının yaprakları âlem değiştirip buralardan göçmüştü. Yaprağı benim yaprağıma değince rüyalarım da yankılanmıştı.

Ağaç da aile de hayattı, servetti, hayat servetiydi.